มรดกโลกคือ

ในที่ประชุมใหญ่สามัญขององค์การยูเนสโกประจำปี 1972 ได้มีการนำ
"สนธิสัญญาว่าด้วยการอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของโลก" มาใช้
ตามสนธิสัญญานี้ มรดกโลก หมายถึง
มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ถูกคัดสรรโดยคณะกรรมการมรดกโลก
ให้เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การสืบทอดสู่คนรุ่นหลัง
ในการจะขึ้นจดทะเบียนในฐานะมรดกโลกได้
สินทรัพย์นั้นต้องมีคุณค่าอย่างเห็นได้ชัดและเป็นสากล
(คุณค่าที่ไม่มีอะไรสามารถมาทดแทนได้สำหรับมนุษยชาติ ซึ่งก้าวข้ามพรมแดนและยุคสมัย) และ
มีการจัดระเบียบโครงสร้างแบบแผนการดูแลรักษาเพื่อสืบทอดสู่คนรุ่นหลังในอนาคต

เพื่อสืบทอดภูเขาไฟฟูจิสู่คนรุ่นหลังในอนาคต

จังหวัดยามานาชิและจังหวัดชิซุโอกะ ร่วมมือกับเมือง ตำบล หมู่บ้าน
และกลุ่มที่เกี่ยวข้อง ศึกษาธรรมชาติของภูเขาไฟฟูจิ
และผลักดันให้เกิดกิจกรรมที่สามารถบ่มเพาะจิตใจที่รักและให้ความ
สำคั ญกับธรรมชาติอันงดงาม
เราหวังว่าไม่ใช่เพียงแต่เฉพาะคนญี่ปุ่นเท่านั้น
ทุกคนบนใบโลกนี้เองก็สามารถมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาภูเขาไฟฟูจิที่
ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกนี้ด้วย

いつまでも
富士山を
世界遺産に

สมทบทุนเพื่อพิทักษ์รักษาภูเขาไฟฟูจิ

เพื่อสืบทอดภูเขาไฟฟูจิสมบัติของโลกสู่คนรุ่นหลังในอนาคต
จึงขอความร่วมมือนักปีนเขาทั้งหลายในการ
"สมทบทุนเพื่อพิทักษ์รักษาภูเขาไฟฟูจิ"
เงินที่ได้จากการสมทบทุน
จะนำไปใช้เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของภูเขาไฟฟูจิและบริหารจัดการ
ปัญหาต่างๆ เป็นต้น

いつまでも 富士山を 世界遺産に 富士山保全協力金
静岡県・山梨県

จัดพิมพ์โดย สภามรดกโลกทางวัฒนธรรมภูเขาไฟฟูจิ

จังหวัดยามานาชิ เมืองฟูจิโยชิดะ ตำบลมิโนบุ ตำบลนิชิคัทสึระ หมู่บ้านโอชิโนะ หมู่บ้านยามานากะโคะ หมู่บ้านนารุซาวะ ตำบลฟูจิคาวากุจิโคะ
สมาคมอนุรักษ์ทรัพย์สินจังหวัดในพระราชทาน หมู่บ้านไกนิกะ เมืองฟูจิโยชิดะ
สมาคมอนุรักษ์ทรัพย์สินจังหวัดในพระราชทาน นารุซาวะ ทะเลสาบฟูจิคาวากุจิ
จังหวัดชิซุโอกะ เมืองชิซุโอกะ เมืองนุมาซึ เมืองมิชิมะ เมืองฟูจิโนมิยะ เมืองฟูจิ เมืองโกะเท็มบะ เมืองสุโซโนะ ตำบลชิมิซุ
ตำบลนากะอิซุมิ ตำบลโอะยามะ

สำนักงานจังหวัดยามานาชิ
แผนกมรดกโลกภูเขาไฟฟูจิ ฝ่ายการดำเนินชีวิตประชากร จังหวัดยามานาชิ
1-6-1 มารุโนะอุจิ เมืองโคฟุ จังหวัดยามานาชิ 400-8501
โทร. 055-223-1330 แฟกซ์. 055-223-1781 อีเมล fujisan-hz@pref.yamanashi.lg.jp

สำนักงานจังหวัดชิซุโอกะ
แผนกมรดกโลกภูเขาไฟฟูจิ ฝ่ายวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวจังหวัดชิซุโอกะ
9-6 ตำบลโอเตะ เขตอาโออิ เมืองชิซุโอกะ จังหวัดชิซุโอกะ 420-8601
โทร. 054-221-3746 แฟกซ์. 054-221-3757 อีเมล sekai@pref.shizuoka.lg.jp

www.fujisan-3776.jp

ความร่วมมือในการแก้ไข
รับรอง NPO นิติบุคคล การประชุมประชาคมมรดกโลกภูเขาไฟฟูจิ

พฤษภาคม 2016

มรดกโลก
WORLD HERITAGE

ภูเขาไฟฟูจิ
FUJISAN

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์และบ่อเกิดแรงบันดาลใจทางศิลปะ
SACRED PLACE AND SOURCE OF ARTISTIC INSPIRATION

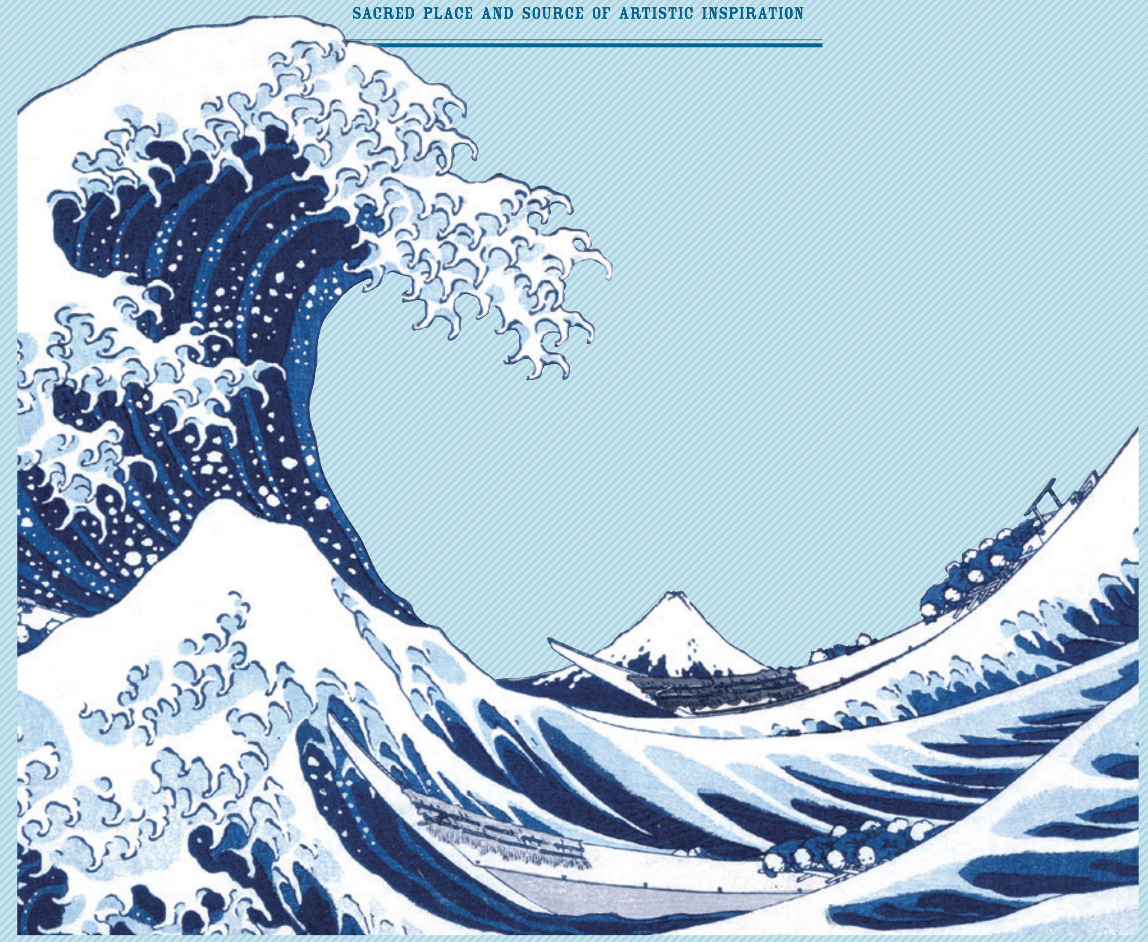

ภูเขาไฟฟูจิซึ่งกลายเป็นมรดกโลก

ภูเขาไฟฟูจิ เป็นภูเขาไฟที่ยังคุกรุ่นอยู่ ซึ่งสูงที่สุดในประเทศญี่ปุ่น (สูง 3,776
เมตรจากระดับน้ำทะเล)
ในการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกครั้งที่ 37 ในเดือนมิถุนายน ปี 2013
ได้มีการจดทะเบียนมรดกทางวัฒนธรรมของโลกในชื่อ "ภูเขาไฟฟูจิ
–สถานที่ศักดิ์สิทธิ์และบ่อเกิดแรงบันดาลใจทางศิลปะ-" ในเบื้องลึกนั้น
ภูเขาไฟฟูจิก็มีประวัติศาสตร์ที่ส่งผลกระทบอันใหญ่หลวงต่อทัศนคติเกี่ยวกับธรรมชาติของ
คนญี่ปุ่ นและวัฒนธรรมญี่ปุ่นเรื่อยมา ในฐานะที่เป็น "สถานที่ศักดิ์สิทธิ์" พร้อมทั้งเป็น
"บ่อเกิดแรงบันดาลใจทางศิลปะ"
ภูเขาไฟฟูจิซึ่งครั้งหนึ่งในอดีต ผู้คนต่างหวาดกลัวกันว่าจะปะทุซ้ำอีกครั้งนั้น
ได้กลายเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวคนญี่ปุ่น จะเห็นได้จากกลุ่มผู้ศรัทธาที่ชื่อว่าฟูจิโค
และภาพวาดแนวสัจธรรมที่นิยมในสมัยเอโดะทั้งหลาย
คงสามารถพูดได้ว่าลักษณะการอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติผ่านความเชื่อและงานศิลปะ
นั้น เป็นลักษณะเฉพาะอันโดดเด่นที่ภูเขาไฟฟูจิมี คณะกรรมการมรดกโลกยูเนสโกได้ลงมติให้
ภูเขาไฟฟูจิซึ่งรวมสถานที่ทั้ง 25 แห่งที่มีความเกี่ยวพันทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม
เป็นทรัพย์สินและมรดกของโลก ซึ่งที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และสืบทอดสู่ลูกหลานในอนาคต

ภูเขาไฟฟูจิกับความเชื่อ

ภูเขาไฟฟูจิที่ตั้งตระหง่านและสูงที่สุดในประเทศญี่ปุ่น ถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สำหรับชาวญี่ปุ่น
และมีผลกระทบอันใหญ่หลวงหลวงต่อทัศนคติเกี่ยวกับธรรมชาติของคนญี่ปุ่น
ในฐานะสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นับตั้งแต่อดีตกาล
ตั้งแต่โบราณกาล ภูเขาไฟฟูจิที่เกิดการปะทุซ้ำไปซ้ำมา
กลายเป็นสถานที่สำหรับแหงนหน้ามองจากตีนเขาถึงยอดเขา แล้วสักการบูชาเทพเจ้า
(การส่งจิตไปนมัสการเทพเจ้าจากที่ไกลๆ) มาช้านาน เมื่อภูเขาไฟหยุดปะทุและสงบลงในเวลาต่อมา
ภูเขาก็ได้กลายเป็นสถานที่สำหรับผู้ปฏิบัติธรรม (ผู้ฝึกตน) ทั้งหลาย
ที่ปีนเขาเพื่อมุ่งสู่ยอดเขาพร้อมทั้งสักการบูชาเทพเจ้าไปด้วย (ปีนเขาสักการะ) ในฐานะสำนัก
"เส้นทางผู้ฝึกตน" ที่ผสมผสานความศรัทธาเลื่อมใสในภูเขาที่มีมาแต่สมัยญี่ปุ่นโบราณ
และศาสนาพุทธจากต่างประเทศเข้าไว้ด้วยกัน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อยุคสมัยผ่านไป
ผู้คนทั่วไปที่ถูกเรียกว่านักเดินทางแสวงบุญ เริ่มมุ่งสู่ยอดเขาตามคำชี้นำของผู้ฝึกตน
และหลังจากศตวรรษที่ 17 ความเชื่อและศรัทธาในภูเขาไฟฟูจิที่เรียกว่า "ฟูจิโค" ก็ได้แพร่หลาย
ผู้คนที่ศรัทธาในฟูจิโคจำนวนมากเริ่มประกอบพิธีสักการบูชาพร้อมทั้งเดินวนไปรอบๆ
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์บริเวณตีนเขา (เดินสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์) และสถานที่อย่างโอะชิฉูทะคุ
ที่คอยให้การสนับสนุนนักปีนเขาทั้งหลายก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ
ในปัจจุบัน เมื่อถึงฤดูปีนเขาในหน้าร้อน
ที่นี่จะคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตาที่มุ่งหน้าขึ้นสู่ยอดเขา
เพื่อรอชมพระอาทิตย์ขึ้นจากบนยอดเขา หรือเดินวนรอบๆ ปากปล่องภูเขาไฟ เป็นต้น

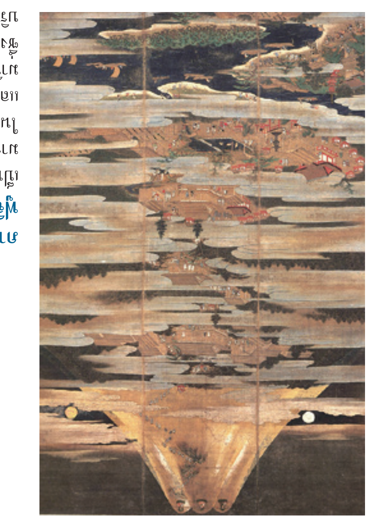

ภาพวาดมันดาลาภูเขาไฟฟูจิบนผืนผ้า
เป็นภาพที่ถูกวาดขึ้นเมื่อประมาณศตวรรษที่ 16
ในภาพมีทั้งศาลเจ้าเซ็นเก็น
และเหล่านักเดินทางแสวงบุญที่มาปีนเขาสักการะ
ซึ่งกำลังชำระล้างร่างกายให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำ

คลังของศาลเจ้าฟูจิซังฮงกูเซ็นเก็น

ภูเขาไฟฟูจิกับศิลปะ

ภูเขาไฟฟูจิที่มีพร้อมทั้งความงดงามและความยิ่งใหญ่ตระการตา
ในฐานะต้นกำเนิดแห่งศิลปะหลายแขนง ไม่เพียงแค่เฉพาะกับคนญี่ปุ่นเท่านั้น
ศิลปินต่างชาติเองก็ได้รับแรงบันดาลใจมาไม่น้อยเช่นกัน นับเป็นวัตถุดิบหลักในการรังสรรค์ภาพเขียน
วรรณกรรม โคลงกลอน รวมไปถึงบทละคร และให้กำเนิดผลงานศิลปะต่างๆ มากมาย
ในอดีต มีการประพันธ์ "มันโยชู" หนังสือรวมโคลงกลอนที่มีมาแต่โบราณของญี่ปุ่น
ซึ่งถูกรวมรวบขึ้นในศตวรรษที่ 8 และวรรณกรรมเก่าๆ เช่น นิทานเก่าแก่ของญี่ปุ่นเรื่อง
"ตำนานคนตัดไผ่" รวมทั้งกลอนไฮกุและโคลงกลอนแบบจีนเองก็มีที่มามาจากภูเขาไฟฟูจิเช่นเดียวกัน
ในศตวรรษที่ 19 ภาพวาดแนวสัจธรรม เช่น ภาพที่ชื่อ "ทัศนียภาพ 36 มุมของภูเขาฟูจิ" ของคัทสึชิกะ
โฮะคุไซ หรือ "53 สถานที่ในโทไคโด" ของอุตากาวะ ฮิโรชิเงะ
ซึ่งเป็นภาพวาดภูเขาไฟฟูจิได้รับความนิยมอย่างมาก
มีการส่งภาพวาดเหล่านั้นออกไปยังต่างประเทศเช่นกัน
และกลายเป็นแรงบันดาลใจให้ศิลปินชาวตะวันตก เช่น แวนโก๊ะหรือโมเน่ต์ เป็นต้น
ส่วนงานศิลปะสมัยใหม่ เช่น ภาพ "ภูเขาฟูจิสีน้ำเงิน" ที่วาดลงบนฉากกั้นห้อง ของโยโกยามะ ไทคัง
หรืองานเขียนและวรรณกรรมของนักสึเมะ โซเซกิ กับดะไซ โอซามุเอง
ต่างก็ได้รับอิทธิพลมาจากภูเขาไฟฟูจิทั้งสิ้น คุณค่าของภูเขาไฟฟูจิในฐานะ "ต้นกำเนิดแห่งศิลปะ"
ในปัจจุบันนี้ก็ยังคงไม่จางหายไปเลยแม้แต่น้อย

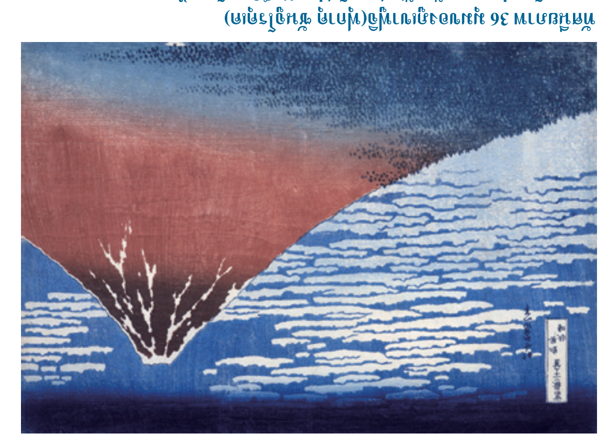

ทัศนียภาพ 36 มุมของภูเขาฟูจิ(ฟุกาคุ ซันจูโรคุเค)
สายลมโชยอ่อนและท้องฟ้าปลอดโปร่ง (คัทสึชิกะ โฮะคุไซ)
ผลงานภาพเขียนแนวสัจธรรมที่วาดรูปทรงของภูเขาไฟฟูจิในอุดมคติจากแต่ละท้องที่ ก็ส่ง
ผลกระทบต่อศิลปินต่างประเทศด้วยเช่นกัน "ฟุกาคุ" เป็นคำที่แสดงถึงภูเขาไฟฟูจินั่นเอง

ภูเขาไฟฟูจิที่ส่งผลต่อแรงบัลดาลใจในงานศิลปะต่างประเทศ

ภาพชุดที่วาดเป็นรูปภูเขาไฟฟูจิที่ชื่อ "ทัศนียภาพ 36 มุมของภูเขาฟูจิ" ในยุโรปเองก็เป็นที่นิยมเช่นกัน
เล่ากันว่าโคลด โมเน่ต์และแวนโก๊ะซึ่งเป็นจิตรกรในกลุ่มอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism)
เป็นจิตรกรที่ได้รับแรงบัลดาลใจมาจากการลงสีแบบรูปวาดแนวสัจธรรมสไตล์เอโดะ
ส่วนเดอบุซซี่ซึ่งเป็นนักดนตรี กล่าวว่าตอนที่เขากำลังประพันธ์ทำนองเพลง "ทะเล"
ซึ่งเป็นโคลงกลอนแบบซิมโฟนิค เขาได้แขวนภาพเลียนแบบภาพวาด "คลื่นยักษ์นอกฝั่งคานางาวะ"
ไว้ในห้องแล้วเอาแต่จ้องมองภาพนั้น
และศิลปินแนวพิมพ์ภาพที่ชื่ออังรี ริเวียร์ ก็ได้รังสรรค์ภาพพิมพ์ชุด "ทัศนียภาพ 36 มุมของหอไอเฟล"
ซึ่งทำเลียนแบบภาพชุดทัศนียภาพ 36 มุมของภูเขาฟูจิ เป็นต้น
ดังจะเห็นได้ว่าความเป็นศิลปะของภูเขาไฟฟูจิเองก็ส่งผลต่อแรงบัลดาลใจในต่างประเทศไม่น้อยเลยทีเดียว

หน้าปกโน้ตเพลง 'ทะเล' ทีตีพิมพ์ครั้งแรก ประพันธ์โดยเดอบุซซี (ปี 1905)
ตีพิมพ์ใหม่จาก 'Claude Achill Debussy "La Mer" '

อังรี ริเวียร์ "Frontispice" 'ภาพเปิดเรื่อง' จาก "ทัศนียภาพ 36 มุมของหอไอเฟล" (ปี 1888-1920)
บุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของ

อังรี ริเวียร์ "Du Quai de Passy, par la Pluie" 'จากริมแม่น้ำปาสซีและฝน' จาก "ทัศนียภาพ 36 มุมของหอไอเฟล" (ปี 1888-1920)
บุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของ

คัทสึชิกะ โฮะคุไซ 'คลื่นยักษ์นอกฝั่งคานางาวะ' จาก "ทัศนียภาพ 36 มุมของภูเขาฟูจิ" (ปี 1823-1835)
พิพิธภัณฑสถานจังหวัดยามานาชิเป็นเจ้าของ

คัทสึชิกะ โฮะคุไซ 'ทัศนีภาพภูเขาฟูจิจากจังหวัดโอวาริ'' จาก "ทัศนียภาพ 36 มุมของภูเขาฟูจิ" (ปี 1823-1835)
พิพิธภัณฑสถานจังหวัดยามานาชิเป็นเจ้าของ

แผนที่นำทาง

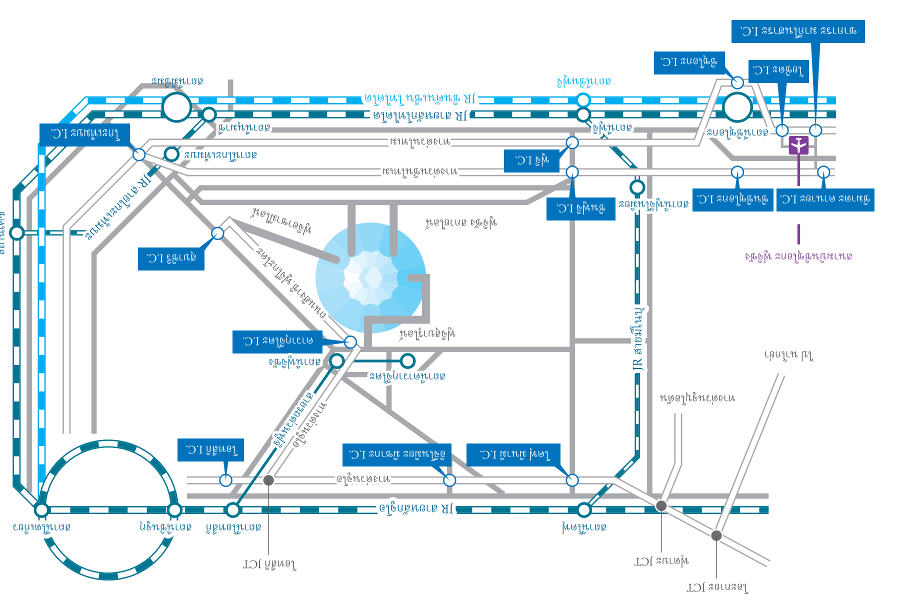

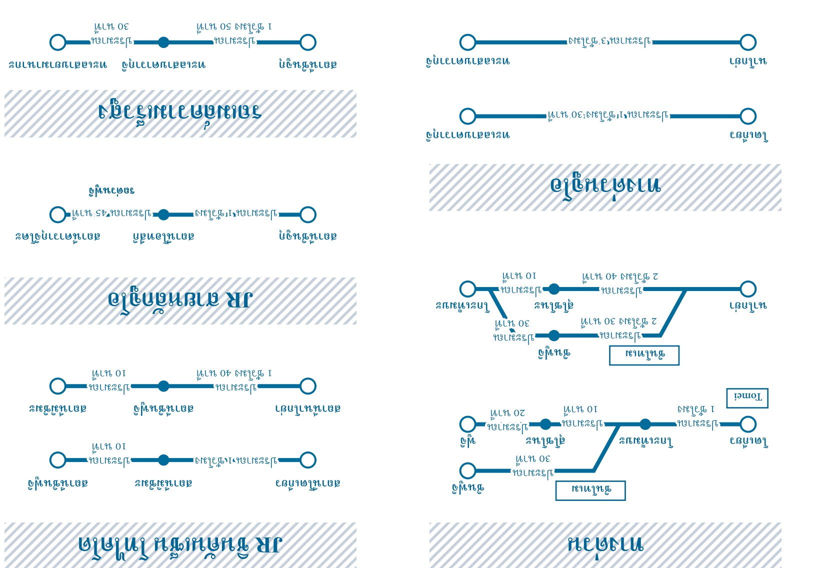

~11TH CENTURY

ยุคที่ภูเขาไฟปะทุ

– กำเนิดความศรัทธาในภูเขาไฟฟูจิ –

ตั้งแต่โบราณกาล มีการสร้างหมู่บ้านหรือสถานที่บวงสรวงเทพเจ้าไว้ที่ตีนภูเขาไฟฟูจิ เพื่อกระตุ้นจิตสำนึกและทัศนคติต่อภูเขาไฟฟูจิมาตั้งแต่โบราณกาล ในราวๆ ศตวรรษที่ 8 – ศตวรรษที่ 9 ผู้คนเชื่อว่าความพิโรธของ “มหาเทพอาซามะ” ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นศาลเจ้าที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาพร้อมๆ กับลัทธิฟูจิโก ในฐานะที่เป็นจุดเริ่มต้นของทางขึ้นเขาโยชิดะฤดู

ศาลเจ้าที่เป็นศูนย์กลางของศาลเจ้าเซ็นเก็นทั่วประเทศ
เป็นบ่อเกิดการบวงสรวงมหาเทพอาซามะ และการเคารพบูชาภูเขาไฟฟูจิ ในฐานะที่เป็นภูเขาไฟศักดิ์สิทธิ์ ในปี 806 มีการเคลื่อนย้ายสิ่งก่อสร้างต่างๆ ในศาลเจ้ามาไว้ในสถานที่ปัจจุบัน

ศาลเจ้าที่ตั้งอยู่ที่ตีนเขาฟูจิ ซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าเซ็นเก็น ศาลเจ้าโอยามานิยะเซ็นเก็น ศาลเจ้าฟูจิซังงูเซ็นเก็น และศาลเจ้าฟูจิโอะมุโระเซ็นเก็น ได้ถูกจัดให้เป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม ในชื่อ “ภูเขาไฟฟูจิ – แหล่งบันดาลใจทางศิลปะ” ในปี 2013

ศาลเจ้าที่ตั้งอยู่ที่ตีนเขาฟูจิ ซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าเซ็นเก็น ศาลเจ้าโอยามานิยะเซ็นเก็น ศาลเจ้าฟูจิซังงูเซ็นเก็น และศาลเจ้าฟูจิโอะมุโระเซ็นเก็น ได้ถูกจัดให้เป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม ในชื่อ “ภูเขาไฟฟูจิ – แหล่งบันดาลใจทางศิลปะ” ในปี 2013

มันโยชู
เป็นหนังสือรวมโคลงกลอนที่มีมาแต่โบราณของญี่ปุ่น นักกวีจามาบะโนะโกะอากาสึโกะ ได้พรรณนาความงามของภูเขาไฟฟูจิไว้ว่า “เมื่อผ่านด่าวโทะ (อยู่ทางตะวันตกของจังหวัดชิซุโอกะ และบริเวณใกล้ๆ ชายฝั่งเกาะฮนชู) และมองออกมายังสถานที่อันกว้างใหญ่ ก็จะเห็นภูเขาฟูจิอยู่ตระหง่านที่ปกคลุมไปด้วยหิมะขนเป็นสีขาวโพลน”

ตำนานคนตัดไผ่
เป็นนิทานก่อนก่อของญี่ปุ่น เล่าว่าจักรพรรดิได้บำเพ็ญที่ทำให้เป็นอมตะซึ่งได้รับมาจากเจ้าหญิงคางุยะไปเผาบนภูเขาที่สูงที่สุดในญี่ปุ่น ภูเขานั้นจึงถูกเรียกว่าภูเขา “ฟูจิ (แปลว่า อมตะ) (→ฟูจิ)”

ภาพถ่ายทอดเรื่องราวของเจ้าชายโชโตะกุ (ปี 1069)

ภาพวาดที่รวบรวมความสำเร็จของเจ้าชายโชโตะกุผู้ปกครองรัฐบาลญี่ปุ่นในราวศตวรรษที่ 6 เป็นภาพวาดท่าทางของเจ้าชายที่ขี่ขึ้นเขี้ยนหลังม้าผู้ใจ แล้วว่ายทะยานขึ้นไปบนภูเขาไฟฟูจิ

ภาพจาก: ภาพถ่ายทอดเรื่องราวของเจ้าชายโชโตะกุ, หน้า 3 (บางส่วน)
พิพิธภัณฑ์ของเหล่าซาโต้ โคเด็นจิ
Image: TNM Image Archives

12TH~ CENTURY

ผู้ฝึกตนกับการปีนภูเขาฟูจิ

– การเผยแพร่ความเชื่อและศรัทธาในภูเขาไฟฟูจิสู่มวลชน –

เมื่อประมาณศตวรรษที่ 12 การประทุของภูเขาไฟฟูจิเริ่มสงบลง เหล่าผู้ศรัทธาที่ถูกเรียกว่าผู้ฝึกตนก็เริ่มมุ่งหน้าขึ้นสู่ยอดเขา เพื่อรับพลังวิญญาณจากเทพแห่งภูเขาไฟฟูจิ ในฐานะที่ภูเขาไฟฟูจิเป็นสถานที่แห่งการฝึกตน
(1-1 กองซากโบราณสถานแห่งศรัทธาบนยอดเขา) ในจำนวนนั้นเอง ก็มีผู้ที่สามารถบอกเล่าถึงเรื่องราวการปีนภูเขาไฟฟูจิเพื่อฝึกตนของคนจำนวนมากได้ นั่นคือมัทสึโค โซนิน ซึ่งมัทสึโคได้ก่อตั้งวัดไดนิจินบนยอดเขา และจัดตั้งวัตถุจิซังโคไทขึ้น (4 ศาลเจ้ามุรายามะเซ็นเก็นในปัจจุบัน) ที่มุรายามะบริเวณตีนเขาฝั่งทิศใต้ เพื่อให้ผู้ศรัทธาทั้งหลายได้ใช้เป็นฐานที่มั่นในการฝึกตน
หลังจากศตวรรษที่ 14 เหล่าผู้ศรัทธาที่ถูกเรียกว่านักเดินทางแสวงบุญ ก็ได้ปีนเขาสักการะตามการชี้นำของผู้ฝึกตน ต่อมามีการพัฒนาเส้นทางขึ้นเขาแต่ละแห่ง (1-2 ทางขึ้นเขาโอมิยะ มุรายามะกุจิ, 1-3 ทางขึ้นเขาสุยามะกุจิ, 1-4 ทางขึ้นเขาสุบาชิริกุจิ, 1-5 ทางขึ้นเขาโยชิดะกุจิ) ไปพร้อมๆ กับสร้างหมู่บ้านสำหรับรองรับนักเดินทางแสวงบุญที่ปากทางขึ้นเขาแต่ละแห่งด้วย โดยจะมีศาลเจ้าเซ็นเก็น (5 ศาลเจ้าสุยามะเซ็นเก็น, 6 ศาลเจ้าฟูจิเซ็นเก็น เป็นต้น) ซึ่งเป็นปากทางขึ้นเขาเป็นฐานที่มั่น

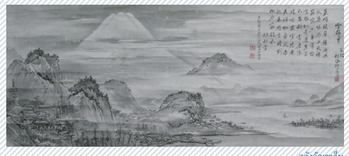

แผนภาพวัดฟูจิมิโยะเซ็นเก็น
ภาพเขียนฟูซูมะที่ใช้หมึกจีนสีดำเป็นหลัก ซึ่งได้ส่งมาที่หน้า 5 ได้แก่ ภูเขาไฟฟูจิ 25 ป่าสนมิโยะ และวัดเซ็นเก็น (วัดไมเซตรินจุ เมืองชิซุโอกะ) ล้วนเป็นป็องค์ประกอบ

คลังวัดเซ็นเก็น

1-6

ศาลเจ้าคิตะกุจิฮงงูฟูจิเซ็นเก็น

ศาลเจ้าเซ็นเก็นที่เล่ากันว่าสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับส่งความจัดการมัทสนและบวงสรวงแด่มหาเทพอาซามะ ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นศาลเจ้าที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาพร้อมๆ กับลัทธิฟูจิโก ในฐานะที่เป็นจุดเริ่มต้นของทางขึ้นเขาโยชิดะกุจิ

2

ศาลเจ้าฟูจิซังงูเซ็นเก็น

ศาลเจ้าที่เป็นศูนย์กลางของศาลเจ้าเซ็นเก็นทั่วประเทศ
เป็นบ่อเกิดการบวงสรวงมหาเทพอาซามะ เพื่อให้การประทุของภูเขาไฟส่งบวงในปี 806 มีการเคลื่อนย้ายสิ่งก่อสร้างต่างๆ ในศาลเจ้ามาไว้ในสถานที่ปัจจุบัน

3

ศาลเจ้าฮามานิยะเซ็นเก็น

ตำแหน่งตีนของศาลเจ้าฟูจิซังงูเซ็นเก็น กล่าวกันว่ามีการก่อตั้งสถานที่สำหรับส่งความจัดการมัทสนที่เทียบได้กับการสร้างที่ถูกขนย้ายไป เพื่อเป็นการอธิษฐานของการให้ไฟของภูเขาไฟฟูจิมอดดับลง

9,10

โอะชิจิคะคุ
(บ้านตีนของตระกูลโทการะ และบ้านของตระกูลโอชาโนะ)

สถานที่ที่ให้การสนับสนุนในด้านอาหารและที่พักแก่นักเดินทางแสวงบุญและผู้ศรัทธาในลัทธิฟูจิโกในยามที่มาเป็นเชสักการะ
*1อย่างของตระกูลโอชาโนะ
ไม่มีการเปิดบ่อต่อสาธารณชน

13~20

โอชิโนะฮัคไค

ชื่อโอชาวของบ่อน้ำทั้ง 8 ที่เกิดจากน้ำพุของภูเขาไฟฟูจิ (บ่อวาซุ, บ่อนิโกริ, บ่อคาเกมิ, บ่อโรชุ, บ่อโชจิ, บ่อโกะมุเตะ, บ่อโกะตะมะ, บ่อเคงุจิ) เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์มาแต่โบราณซึ่งถูกเรียกว่า “ฟูจิซัง กะโกโตะ ฮัคโกะ”

21

โพรงฟุมันโด

โพรงที่เกิดจากลาวาหลาก ซึ่งไหลบ่าผ่านเข้าไปในดันได ทำให้ภายในโพรงมีลักษณะคล้ายเทอาโนมลถูกของผู้ศรัทธา จึงเรียกว่า “โทโนมุเอ (โพรงไม้รูปทรงมลถูก)” ซึ่งผู้ศรัทธาในลัทธิฟูจิโกได้จัดพิธีบูชาที่เรียกว่า “โทโนมุกุจิ”
*22ภายในของโพรงโยชิดะ ไม่ได้เปิดให้คนทั่วไปเข้าชม

22

โพรงโยชิดะ

23

ซากโบราณสถานฮิโตะอานะฟูจิโก

ถ้ำลาวาที่เชื่อกันว่าเป็นที่สถิตของเทพแห่งภูเขาไฟฟูจิ
และเนื่องจากเป็นสถานที่สาธารณะ ตระกูลโอชาโนะใช้เป็นที่มีนในการฝึกตน จึงกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิฟูจิโก

24

น้ำตกชิราอิโตะ

น้ำตกในฤดูที่ไหลออกมาจากถ้ำในชั้นที่สองของภูเขาไฟฟูจิ และยังเป็นสถานที่แสวงบุญของผู้ศรัทธาในลัทธิฟูจิโก เนื่องจากตกเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิฟูจิโก

1-7

ทะเลสาบโช

1-8

ทะเลสาบโชจิ

1-9

ทะเลสาบโมโทสุ

11

ทะเลสาบยามานากะ

12

ทะเลสาบคาวากุจิ

ทะเลสาบทั้ง 5 ของฟูจิ คือ จิงเจียกโคโยวามของทะเลสาบโช ทะเลสาบโชจิ ทะเลสาบโมโทสุ ทะเลสาบยามานากะ และทะเลสาบคาวากุจิ
ลัทธิฟูจิโกได้กำหนดให้ “ฟูจิคิวโกมุกุจิ” ซึ่งเป็นการก่อตรีของแสวงบุญไปตามทะเลสาบทั้ง 8 ที่ล้อมรอบภูเขาไฟฟูจิ ซึ่งรวมทะเลสาบทั้ง 5 ของฟูจิด้วย

1-1

กองซากโบราณสถานแห่งศรัทธาบนยอดเขา

เมื่อเริ่มมีการปีนขาสักการะเทพเจ้าของเหล่าผู้ฝึกตน ก็ได้มีการก่อตั้งฐานที่มั่นแห่งศรัทธารอบไปตามแนวหน้าปากปล่องภูเขาไฟบริเวณยอดเขา และมีการทำพิธี “เดินวนรอบปากปล่องภูเขาไฟ” ซึ่งปัจจุบันยอดเขาทั้ง 8 ที่ล้อมรอบปากปล่องภูเขาไฟนั้น เปรียบได้ดั่งยอดบัว 8 กลีบที่สื่อถึงแดนสวรรค์ศุขาวดีนั่นเอง

4

ศาลเจ้ามุรายามะเซ็นเก็น

ศาลเจ้าเซ็นเก็นที่มีหลักฐานยืนยันว่าสร้างขึ้นในปี 807 หลังจากที่มีการประทุครั้งใหญ่ในรัชสมัยอันเรืองๆ ซึ่งผู้ศรัทธาในลัทธิฟูจิโกได้ใช้เป็นที่ฝึกตนเพื่อรับพลังวิญญาณจากเทพแห่งภูเขาไฟฟูจิ ในฐานะที่ภูเขาไฟฟูจิเป็นสถานที่แห่งการฝึกตน
(1-1 กองซากโบราณสถานแห่งศรัทธาบนยอดเขา) ในจำนวนนั้นเอง ก็มีผู้ที่สามารถบอกเล่าถึงเรื่องราวการปีนภูเขาไฟฟูจิเพื่อฝึกตนของคนจำนวนมากได้ นั่นคือมัทสึโค โซนิน ซึ่งมัทสึโคได้ก่อตั้งวัดไดนิจินบนยอดเขา และจัดตั้งวัตถุจิซังโคไทขึ้น (4 ศาลเจ้ามุรายามะเซ็นเก็นในปัจจุบัน) ที่มุรายามะบริเวณตีนเขาฝั่งทิศใต้ เพื่อให้ผู้ศรัทธาทั้งหลายได้ใช้เป็นฐานที่มั่นในการฝึกตน
หลังจากศตวรรษที่ 14 เหล่าผู้ศรัทธาที่ถูกเรียกว่านักเดินทางแสวงบุญ ก็ได้ปีนเขาสักการะตามการชี้นำของผู้ฝึกตน ต่อมามีการพัฒนาเส้นทางขึ้นเขาแต่ละแห่ง (1-2 ทางขึ้นเขาโอมิยะ มุรายามะกุจิ, 1-3 ทางขึ้นเขาสุยามะกุจิ, 1-4 ทางขึ้นเขาสุบาชิริกุจิ, 1-5 ทางขึ้นเขาโยชิดะกุจิ) ไปพร้อมๆ กับสร้างหมู่บ้านสำหรับรองรับนักเดินทางแสวงบุญที่ปากทางขึ้นเขาแต่ละแห่งด้วย โดยจะมีศาลเจ้าเซ็นเก็น (5 ศาลเจ้าสุยามะเซ็นเก็น, 6 ศาลเจ้าฟูจิเซ็นเก็น เป็นต้น) ซึ่งเป็นปากทางขึ้นเขาเป็นฐานที่มั่น

1-2

ทางขึ้นเขาโอมิยะ มุรายามะกุจิ
(ทางขึ้นเขาฟูจิในพื้นที่เมืองฟูจิโนมิยะ)

ศาลเจ้าเซ็นเก็นที่มีหลักฐานยืนยันว่าสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่ฐานมั่นของสำนักสันทรงผู้ฝึกตนจำนวนมาก เริ่มตั้งแต่ศาลเจ้าฟูจิซังงูเซ็นเก็น และใช้เส้นทางขึ้นเขาที่ตัดผ่านศาลเจ้ามุรายามะเซ็นเก็น เพื่อมุ่งตรงสู่ยอดเขา

5

ศาลเจ้าสุยามะเซ็นเก็น

ทางทางขึ้นเขาสุยามะกุจิมีศาลเจ้าเซ็นเก็นเป็นจุดเริ่มต้น เส้นทางนี้ตกเสียหายอย่างหนักเนื่องจากการประทุครั้งใหญ่ในสมัยโฮเอ

1-3

ทางขึ้นเขาสุยามะกุจิ
(ทางขึ้นเขาโกะเต็มยะกุจิในปัจจุบัน)

6

ศาลเจ้าฟูจิเซ็นเก็น
(ศาลเจ้าฐานเซ็นเก็น)

ศาลเจ้าเซ็นเก็นที่เล่ากันว่าสร้างขึ้นในปี 807 หลังจากที่มีการประทุครั้งใหญ่ในรัชสมัยอันเรืองๆ ซึ่งผู้ศรัทธาในลัทธิฟูจิโกได้ใช้เป็นที่ฝึกตนเพื่อรับพลังวิญญาณจากเทพแห่งภูเขาไฟฟูจิ ในฐานะที่ภูเขาไฟฟูจิเป็นสถานที่แห่งการฝึกตน
(1-1 กองซากโบราณสถานแห่งศรัทธาบนยอดเขา) ในจำนวนนั้นเอง ก็มีผู้ที่สามารถบอกเล่าถึงเรื่องราวการปีนภูเขาไฟฟูจิเพื่อฝึกตนของคนจำนวนมากได้ นั่นคือมัทสึโค โซนิน ซึ่งมัทสึโคได้ก่อตั้งวัดไดนิจินบนยอดเขา และจัดตั้งวัตถุจิซังโคไทขึ้น (4 ศาลเจ้ามุรายามะเซ็นเก็นในปัจจุบัน) ที่มุรายามะบริเวณตีนเขาฝั่งทิศใต้ เพื่อให้ผู้ศรัทธาทั้งหลายได้ใช้เป็นฐานที่มั่นในการฝึกตน
หลังจากศตวรรษที่ 14 เหล่าผู้ศรัทธาที่ถูกเรียกว่านักเดินทางแสวงบุญ ก็ได้ปีนเขาสักการะตามการชี้นำของผู้ฝึกตน ต่อมามีการพัฒนาเส้นทางขึ้นเขาแต่ละแห่ง (1-2 ทางขึ้นเขาโอมิยะ มุรายามะกุจิ, 1-3 ทางขึ้นเขาสุยามะกุจิ, 1-4 ทางขึ้นเขาสุบาชิริกุจิ, 1-5 ทางขึ้นเขาโยชิดะกุจิ) ไปพร้อมๆ กับสร้างหมู่บ้านสำหรับรองรับนักเดินทางแสวงบุญที่ปากทางขึ้นเขาแต่ละแห่งด้วย โดยจะมีศาลเจ้าเซ็นเก็น (5 ศาลเจ้าสุยามะเซ็นเก็น, 6 ศาลเจ้าฟูจิเซ็นเก็น เป็นต้น) ซึ่งเป็นปากทางขึ้นเขาเป็นฐานที่มั่น

1-4

ทางขึ้นเขาสุบาชิริกุจิ

1-5

ทางขึ้นเขาโยชิดะกุจิ

มีจุดเริ่มต้นที่ศาลเจ้าฮิตะคะกุจิฮงงูฟูจิเซ็นเก็น เป็นทางขึ้นเขาเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถเดินเท้าได้เข้าจากตีนเขาขึ้นไปถึงยอดเขาได้เมื่อเดินไปถึงจุดนี้กันน

25

ป่าสนมิโยะ

ที่ตีนป่าจำนวนมากต่างก็ได้รับแรงบันดาลใจมาจากรูปร่างของภูเขาไฟฟูจิอันงดงามตามจุดมุมต่างๆ จากที่นี่ นอกจากนี้ยังปรากฏในหนังสือราชาโคลงกลอนจำนวนมากหลังจาก “มันโยชู” และมักถูกหยิบยืมมาเป็นแนวหลักในการวาดภาพเขาสวัสดรรม หรือจากหลังของละครในเรื่อง “อากรม่างฟู”

1 ตีนภูเขาไฟฟูจิ
- 1-1 กองซากโบราณสถานแห่งศรัทธาบนยอดเขา
- 1-2 ทางขึ้นเขาโอมิยะ มุรายามะกุจิ (ทางขึ้นเขาฟูจิในพื้นที่เมืองฟูจิโนมิยะ)
- 1-3 ทางขึ้นเขาสุยามะกุจิ (ทางขึ้นเขาโกะเต็มยะกุจิในปัจจุบัน)
- 1-4 ทางขึ้นเขาสุบาชิริกุจิ
- 1-5 ทางขึ้นเขาโยชิดะกุจิ
- 1-6 ศาลเจ้าฮิตะคะกุจิฮงงูฟูจิเซ็นเก็น
- 1-7 ทะเลสาบโช
- 1-8 ทะเลสาบโชจิ
- 1-9 ทะเลสาบโมโทสุ

2 ศาลเจ้าฟูจิซังงูเซ็นเก็น

3 ศาลเจ้าฮามานิยะเซ็นเก็น

4 ศาลเจ้ามุรายามะเซ็นเก็น

5 ศาลเจ้าสุยามะเซ็นเก็น

6 ศาลเจ้าฟูจิเซ็นเก็น (ศาลเจ้าสุบาชิริเซ็นเก็น)

7 ศาลเจ้าคาวากุจิอาซามะ

8 ศาลเจ้าฟูจิโอะมุโระเซ็นเก็น

9 โอะชิจิคะคุ (บ้านเดิมของตระกูลโทการะ)

10 โอะชิจิคะคุ (บ้านของตระกูลโอชาโนะ)

11 ทะเลสาบยามานากะ

12 ทะเลสาบคาวากุจิ

13 โอชิโนะฮัคไค (บ่อนิโกริ)

14 โอชิโนะฮัคไค (บ่อโรชุ)

15 โอชิโนะฮัคไค (บ่อโกะมุเตะ)

16 โอชิโนะฮัคไค (บ่อโชจิ)

17 โอชิโนะฮัคไค (บ่อวาซุ)

18 โอชิโนะฮัคไค (บ่อนิโกริ)

19 โอชิโนะฮัคไค (บ่อคาเกมิ)

20 โอชิโนะฮัคไค (บ่อโรชุ)

21 โพรงฟุมันโด

22 โพรงโยชิดะ

23 ซากโบราณสถานฮิโตะอานะฟูจิโก

24 น้ำตกชิราอิโตะ

25 ป่าสนมิโยะ

เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม รายละเอียดดูที่นี่

ส่วนขององค์ประกอบ	เขตแดนที่มีคุณค่าอย่างสิ้นได้ชัดและเป็นสากล
องค์ประกอบของมรดกทางวัฒนธรรม	องค์ประกอบของมรดกทางวัฒนธรรม หมายถึง ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม เช่น เส้นทางขึ้นเขา หรือทะเลสาบ ซึ่งถูกนับรวมเป็นสิ่งที่ของภูเขาไฟฟูจิ
พื้นที่กันชน	เขตแดนที่สร้างขึ้นรอบๆ ทรัพย์สิน เพื่อพิทักษ์และรักษาผลประโยชน์ให้แก่มรดกทางวัฒนธรรม
เขตพื้นที่อนุรักษ์	เขตแดนที่สะท้อนให้ผู้ที่ได้รับการได้อย่างเป็นเอกเทศ ซึ่งตั้งอยู่นอกพื้นที่กันชนและมรดกทางวัฒนธรรม

17~19TH CENTURY

ฟูจิโคกับการออกแสวงบุญ

– ความรุ่งเรืองของความเชื่อและศรัทธาในภูเขาไฟฟูจิ –

ในศตวรรษที่ 17 สาเหตุภาวะ ตระตุกเถียว
ได้ริเริ่มการฝึกฝนที่ภูเขาไฟฟูจิและเป็นบ่อเกิดของลัทธิ “ฟูจิโค”
ซึ่งเป็นลัทธิที่ศรัทธาในภูเขาไฟฟูจิ รวมทั้งความเชื่อในการทำพิธี “เดินสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์”
ซึ่งหมายถึง การสักการบูชาภูเขาไฟฟูจิ ในขณะที่เดินวนไปรอบๆ
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์บริเวณตีนเขา เช่น 22 ซากโบราณสถานฮิโตะอานะฟูจิโก,
24 น้ำตกชิราอิโตะ, 1-7 ทะเลสาบโช, 1-8 ทะเลสาบโชจิ, 1-9 ทะเลสาบโมโทสุ,
11 ทะเลสาบยามานากะ, 12 ทะเลสาบคาวากุจิ, 18 - 20 โอชิโนะฮัคไค, 21 โพรงฟุมันโด และ
22 โพรงโยชิดะ เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นสถานที่ที่ตระตุกเถียวเคยใช้ฝึกตนในอดีตทั้งสิ้น
ลัทธิฟูจิโกเป็นที่นิยมแพร่หลายอย่างมากในศตวรรษที่ 18
เส้นทางแสวงบุญที่ใช้สำหรับเดินวนรอบสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แต่ละแห่งนั้นเชื่อมต่อกับศาลเจ้าเซ็นเก็น หรือสถานที่อันมีชื่อเสียงรวมทั้งโบราณสถานต่างๆ
ซึ่งกลายมาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของภูเขาไฟฟูจิ
เส้นทางเหล่านี้ตอยูถใช้เป็นเส้นทางแสวงบุญสำหรับนักเดินทางทั้งหลาย
และที่ปากทางขึ้นเขาก็มี 9 10 โอะชิจิคะคุ ซึ่งเป็นที่พำนักของพระชินโต (โอะชิ) ผู้ชี้นคอยให้การดูแลและนำทางให้แก่นักเดินทางแสวงบุญทั้งหลายอีกด้วย

แผนที่เส้นทางสู่การแสวงบุญบนภูเขาไฟฟูจิ สภาพในช่วงราวๆ กลางศตวรรษที่ 19
เส้นทางแสวงบุญบนภูเขาไฟฟูจิ ไม่ใช่ถนนเส้นเดียวที่เดินไปตามลำดับได้เรื่อยๆ
แต่เป็นเส้นทางหลายสายที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของแต่ละคน
แผนที่นี้แสดงเส้นทางแสวงบุญในช่วงราวๆ กลางศตวรรษที่ 19
ซึ่งมีการสร้างเส้นทางแสวงบุญขึ้นมากมายตามความเจริญรุ่งเรืองของลัทธิฟูจิโก

53 สถานีโทไคโด ท้องทุ่งและภูเขาไฟฟูจิยามอรุณรุ่ง (อุตากาวะ ฮิโรชิเงะ)
ผลงานชุดภาพเขียนแนวสัญลักษณ์ที่เป็นรูปสถานที่ที่จิตรกรเดยแวะพักทั้ง 53 แห่งในโทไคโด ซึ่งจัดกรกได้รังสรรค์ความงามของภูเขาไฟฟูจิในคุดมคติจากหลายๆ แห่งในญี่ปุ่น
คลังหอศิลป์โทโคโดไรซะเมืองชิซุโอกะ

19TH~ CENTURY

ความเปลี่ยนแปลงหลายๆ อย่างในการปีนภูเขาไฟฟูจิ

– การเปลี่ยนแปลงสมัยใหม่และความศักดิ์สิทธิ์ของภูเขาไฟฟูจิ –

พระอาทิตย์ยามเช้าในอุดมคติที่ชมจากยอดเขา ©บริษัท เพรส อินเตอร์ลูท

ภายหลังปลายศตวรรษที่ 19
มีการสร้างทางรถไฟและทางด่วนบริเวณรอบๆ ภูเขาไฟฟูจิ
ส่งผลให้เหตุจูงใจในการปีนภูเขาไฟฟูจิเปลี่ยนแปลงไปหลายๆ ประการ เช่น มาท่องเที่ยว เป็นต้น
เนื่องจากหนทางในการปีนเขาจากจุดเวาะพักที่ 5 พัฒนามากขึ้นนั่นเอง แต่ในปัจจุบัน
ก็ยังคงมีการรับสืบทอดเจตนารมณ์แห่งศรัทธาในภูเขาไฟฟูจิมาบ้าง เช่น การขึ้นมรดชม “พระอาทิตย์ขึ้น” ที่ยอดเขาหรือ “เดินวนรอบปากปล่องภูเขาไฟ” เป็นต้น

ภูเขาฟูจิสีน้ำเงิน (ไฮโยซาเน ไทคัง)
เป็นภาพสีสันสดใสที่วาดลงบนฉากกั้นห้อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพื้นผิวภูเขาสีน้ำเงิน และพื้นสีขาวที่ห่มหลงเหลืออยู่ในฤดูใบไม้ผลิ
คลังหอศิลป์ประจำจังหวัดชิซุโอกะ